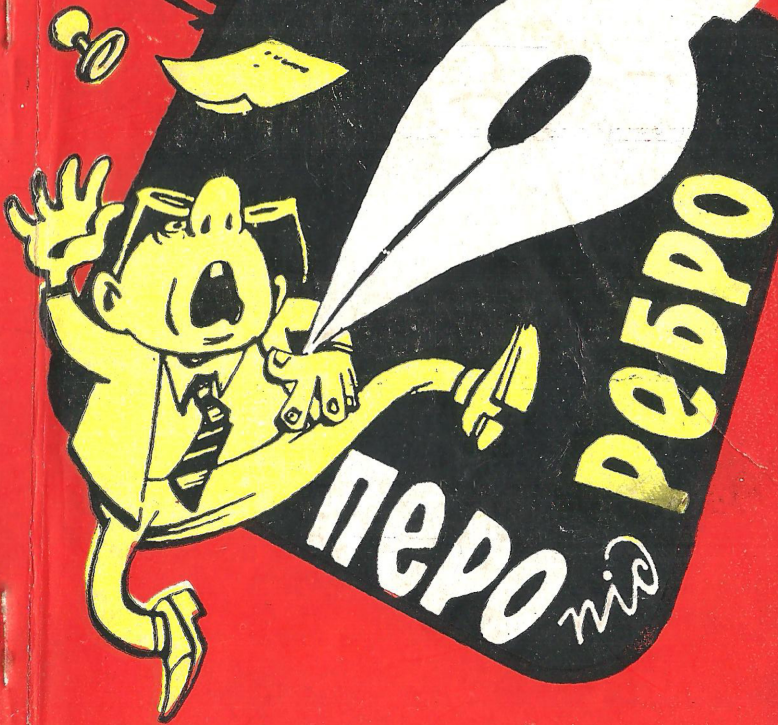

У2

Р 31

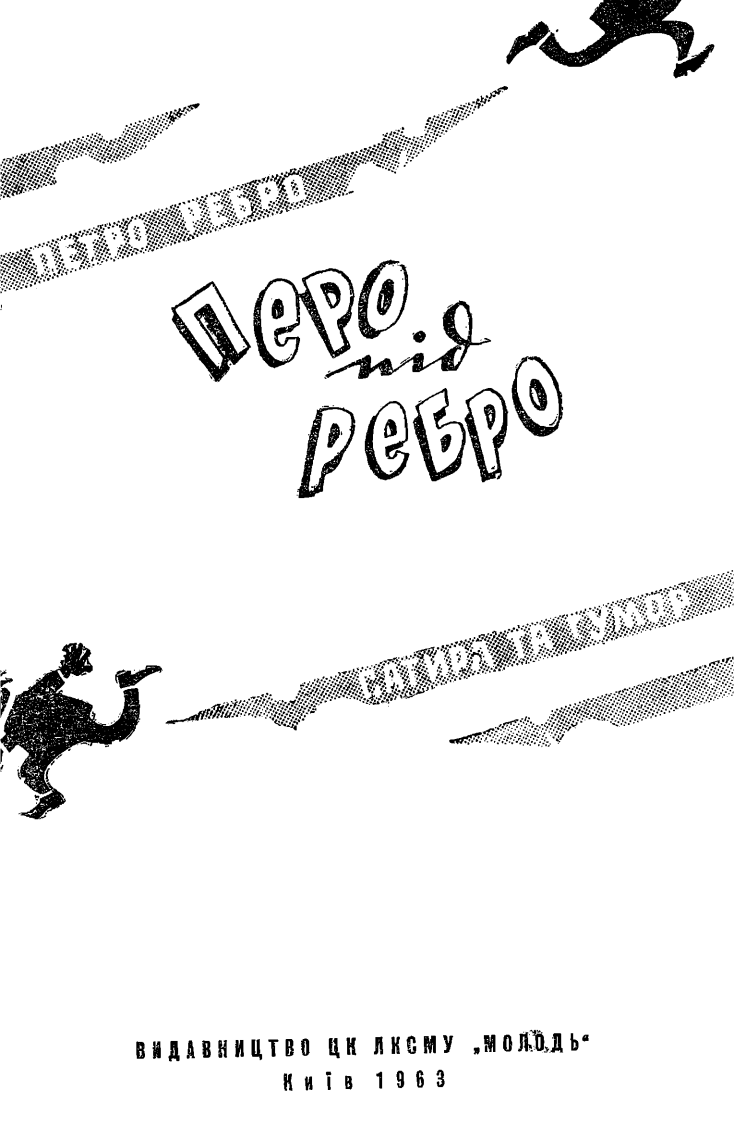
Петро Ребро

перо

Ребро

САТИРА та ГУМОР

ПЕРО
mid
РЕБРО

ВИДАВНИЦТВО ЦК ЛКСМУ „МОЛОДЬ”

Київ 1963

Петро Павлович Ребро народився в 1932 р. в селі Білоцерківці, Запорізької області, в родині колгоспника. В 1953 році, після закінчення Запорізького педагогічного інституту, деякий час працював учителем, а потім був призваний до лав Радянської Армії. З 1956 року працює в пресі.

Член КПРС з 1953 року.

Перша книжка віршів Петра Ребра «Заспів» вийшла у 1955 році у видавництві «Радянський письменник».

Потім вийшли такі книги П. Ребра: «Вітер з Дніпра» («Молодь») — 1957 р., «Проти шерсті» («Рад. Україна») — 1958 р., «Родичі сонця» («Рад. письменник») — 1961 р., «Проміння серця» (Держлітвидав) — 1962 р. та інші.

Поставлені також дві п'єси П. Ребра — драматична поема «Любов сильних» (написана у спів-авторстві з В. Захаровим) та лірична комедія «Де тополі шумлять...».

«Неро під ребро» — книга нових байок, гуморесок, пародій та епіграм, в яких поет картає і висміює нероб, п'яниць, хитрюг, окомилювачів та їм подібних.

Поезії стверджують комуністичну мораль, засуджуючи пережитки та недоліки в нашому житті.

* * *

Аж серце проситься в політ
Все вище з кожним днем!
У комунізму ясен світ
Ми впевнено ідем.

А день, як усміх на лиці,
Промінням путь заслав...
Та що це пнуться за людя
До наших світлих лав?

Хто ви? А нумо, говоріть.
Один благать почав:
— Мене з собою заберіть.
Я керівник. Я — зав.

Я з власним кріслом і авто,
Везу з собою штат,
Бо я без них — ніщо й ніхто.
Я, бачте, бюрократ.

— Хто? Бюрократ? Нема шляхів.
У завтра для таких,
Хто людям в щасті не радів,
А в горі — не поміг!

А ти хто — з ложкою в руках,
Здоровий, як бугай?
Я дармоїд, ледачий, — страх
— Йди геть, не заважай!

А ти чого в ряди заліз?
Не візьмем — не проси:
— Я кинув пить!
— А синій ніс?
— То в мене для краси.

— А ви хто?
— Я у сварках — бог,
Він в теревенях — клас.
Я скандаліст. Він — демагог.
— Обійдемося без вас!

А ти хто?
— З дозволу сказати,
Я анонімник, так.
Не встиг про всіх я написати,
Та напишу однак.

У новий світ, у новий час
Візьміть мене, прошу.
Коли не візьмете — на вас
Фальшивку напишу!

— Та згинь, потворо пребрудна!
Не плутайся в ногах!
А ти — це що тут за одна?
— Я з череди стиляг.

Від буги-вуги я хмільна.
Прошу з собою взяти.
У татка доця я одна —
Він буде годувати.

Шовки носитиму завжди,
Дасть грошенят мені...
— Ні, крале, з нами не іди,
Всихай собі на пні!

А ви хто? Злодій? Рвач? Ханжа?
Хапуга? Хуліган?..
Нам ця компанія чужа.
Розвійтесь мов туман!

Наш дуб, могутній Сонцелюб,
Росте, цвіте, шумить.
І вам повік цей гордий дуб
Не вдасться підточить!

Дарма ж чіпляєтесь до ніг:
Вам не спинити нас.
Хай гнів народний,
 гнів і сміх
Впадуть
 як грім
 на вас!

ШВИДКА
ДОПОМОГА

НЕ РИПАЙТЕСЬ, ПАНОВЕ!

Дзвінка, як пісня солов'їна,
Красива й щедра, як весна,
Цвіте Радянська Україна —
Співуча наша сторона.

Цвіте — і друзям серце гріє,
Сія їм сонцем по ночах.
Сіяє так, що аж темніє
У наших недругів в очах.

Десь ніж вони готують знову,
Та — зась! — ми кажем їм тепер.
Ми — не Хохляндія, панове,
Ми — Українська РСР.

Ми — та Республіка, панове,
Що має вугіль, хліб і сталь,
Що стяг червоно-лазуровий
Несе з народамꙗ у даль.

Ми та, панове, Україна,
Яка давала одкоша
Зеленим, білим, жовтим, синім —
Аж геть летіла їх душа!

Якщо вже ті часи згадали,
То пригадаємо сповна,
Як з братом російським ми гнали
Петлюру, Врангеля, Махна.

Як ми, козацькій славі вірні,
В дні всенародної війни
Трошили полчища добірні
В ім'я свободи і весни.

Ще не очухались і досі
За морем деякі пани.
Хай зарубають же на носі
Предтечі нової війни:

Не той народ, не та в нас молодь —
Ім не тризубець у іржі,
А наш радянський Серп і Молот
І стяг багряний до душі!

Ми землю-матінку красуню
Довіку будемо любити.
Того ж, хто ніс до неї суне,
Ми били, б'єм і будем бити!

І то даремно недруг плеще,
Що боїмось ми ворогів:
До миру кличем ми, та дещо
Ми маєм і міцніше слів!

А з тих, що брались нас «лякати»,
Чи повернувсь додому хтось?
Отож, отямтесь, біснуваті,
Щоб жалкувати не прийшлось!

Про «грань війни» в вас тільки й мови,
Але чи знаєте про те,
Що ви давно уже, панове,
На грані смерті стоїте?

З вогнем ви граєтесь завзято,
Та це скінчитись може тим,
Що вам на нім, як поросяттам,
Прийдеться смажитись самим!

На наші ниви благодатні
Дивитись краще іздала.
Зблизька ж... Без вас уже достатньо
У нас угноена земля!

Отож ми кажем знов і знову:
Щоб не було вам каяття,
Сидіть, не рипайтесь, панове,
Як не набридло вам життя!

Дарма плакаєте ви мрії
У наш заскочити город:
Дурний думками багатіе —
Чи не про вас сказав народ?

Пора ж затямить вам, погані,
Ці мрії здійсняться тоді,
Коли чубатим лисий стане
І вродить мак на лободі!

«НЕМА ДУРНИХ»

Такі між нами ще живуть.
У них, либонь, холодна кров.
Вони нічого не дають,
А цуплять так, що будь здоров!
Всіх міряють на свій аршин
(А він же дуже куций в них).
І в них на все одвіт один:
— Нема дурних! Нема дурних!

Всі на недільник вийшли ми —
І кожен уявити рад,
Як скоро юними крильми
Тут зашумить зелений сад.
Ці ж, дома сидючи, бурчать:
— У нас не десять вихідних,
Щоб безкоштовно працювать! —
І додають: — Нема дурних!

Хтось без команди, без розмов —
В ім'я прийдешньої мети —
В відсталу ланку перейшов,
Щоб друзям теж допомогти.
А ці вже шепчуться: — Ні, ні!
Брехня! Ми знаємо таких!
Він дві одержує платні! —
І додають: — Нема дурних!

Хтось гроші в поїзді знайшов
І повернув — не взяв собі,
А хтось для хворого дав кров,
І смерть здалась у боротьбі.
Хтось віддає під ясла дім,
А ці вже плещуть скрізь про них:
— Примусили! Де ж дітись їм! —
І додають: — Нема дурних!

Такі шанують лиш себе
І власну нору люблять — страх.
— Від себе курка лиш гребе! —
Щодня в них чути на устах.
У них всього по горло єсть,
Лиш честь собака вкрав у них.
— Навіщо нам, — говорять, — честь?
Нам гроші дай! Нема дурних!

Не буду тратить зайвих слів:
Таких не слово кида в дрож.
На днях один із цих людей
За руку пійманий. І що ж?
Тепер в краю, де холод, сніг,
Пиляє ліс і сльози лле:
— Я думав, що нема дурних,
Але дурні, виходить, є!

ІСТОРІЯ НЕВЕЛИКА ПРО КВАРТИРНІ ЗАКОВИКИ

Як хороше, друзі, признаюся щиро,
В новому будинку одержать квартиру.

Шумує шампанське, гримить новосілля.
(А де новосілля, там, звісно, й весілля!).

Здається, ось-ось, підморгнувши сусіду,
Сам дім стоквартирний навприсядки піде!

Проте він стоїть, як і личить будинку,
А ми не спиняємось ні на хвилинку —

Від танців, як кажуть, тріщать черевики,
І все було б добре, та є — заковики.

Про ті заковики (не легше від цього)
Я з власного досвіду знаю гіркого.

Про них коротенько і вам розповім,
Але напочатку ми зайдемо в дім.

Прошу, зачиняйте легесенько двері:
Розсипатись можуть — вони із фанери.

Розсохлися, бачте, вузенькими стали —
В щілини всува листоноша журнали.

Заходьте в кімнату й не бійтесь нічого:
Давно, ніби кладка, в нас гнеться підлога,

Але ще ніхто не скалічивсь, не вбився,
Один тільки кіт наш світ за очі змився.

Й не дивно: підлогою пройде вусатий,
А дошки скриплять — хоч тікайте із хати!

На вікнах і дверях висять шпінгалети,
Напевне, для меблі вони, ці предмети,

Бо жоден із них до гнізда не дістане.
Невже їх сліпий приліпив, громадяни?

А гляньте, які куструбаті ці рами!
Поранитесь. Краще не братись руками.

На двері балконні аж страшно дивиться —
Мов з дерева в лісі, тече з них живиця.

Клейка і густа — не відмиєш на ручках.
Ми ловимо мух нею. Славна липучка!

Стіна. Чом, питаєте, стільки дірок?
Це, кажуть, з'явивсь якийсь дивний грибок.

Й стіна, колись біла, тепер порябіла —
Немов її віспа проклята побила.

Кватирку відкрити — це ціла подія:
Не кожен її зачинити зуміє.

Потрібна сокира. Без неї, їй-богу,
У нас, як то мовиться, ні до порогу!

Із труб друге літо іржа витіка,
А ванна до того куценька й вузька,

Що змушена теща (врахуй габарити!)
За вісім кварталів у баню ходити.

Я знаю, бо дуже тоненька в нас стінка, —
Сусіду, що справа, частенько б'є жінка,

А в лівого виріс синок-лобуряка:
Від нього родитель не раз уже плакав.

Сусіди над нами — артисти (їх двійко):
Щоночі у них репетиція бійки.

Внизу ж музиканти, напевне, живуть:
Щодня, як не луснуть, у труби ревуть.

Приймач не включаєм, бо, дітися ніде,
Ми слухаєм те, що включають сусіди.

Якщо ж коли в свято хто з них
хороводить —
У нас усі лампочки ходором ходять,

Стрибають тарілки, підскакують ложки,
А ми будівельників згадуєм трошки.

Не згадуєм — хочеться криком кричать!
Адже тут на всім бракоробства печать.

Будує в нас дехто — це ж ясно й малечі —
І косо, і криво, й не живо, до речі!

Будує — й за справу свою не боліє,
Будує — і тільки про премію мріє,

Будує — аби тільки чергу відбути,
А те й забува, що тут житимуть люди,

Ті люди, що зводять театри, заводи,
Мости, гідростанції і теплоходи,

Ті люди, що скорюють зоряну шир, —
Достойні вони найзручніших квартир!

В кінці будівельників хочу спитати:
Невже розучилися ви будувати?

Красиво і зручно, щоб зроду повік
Не відали люди оцих заковик,

Щоб кожен вас згадував тільки добром?
Питання це, друзі, я ставлю ребром!

«ДУША-ЧОЛОВІК»

Вже чую я не перший рік,
Як хтось комусь про Кліма бає:
— Та це ж душа — не чоловік!
Його давно я добре знаю!

Коли ж цей Клим — такий зразок,
Я про одне спитати мушу:
Чому в роботі і разок
Не показав він нам ту душу?

Без нього, звісно, не бува
Ні новосілля, ні весілля
(Хоч після цього він днів два
Лежить удома — на похмілля).

Не злазить в танцях із коша
І біля чарки Клим наш жвавий,
Але сказати, що він — душа,
Нема, по-моєму, підстави.

Адже про Кліма, бачу, в нас
По витрибеньках судять досі.
А ви на працю гляньте раз —
Від неї в нього крутить в носі!

На фермі Клим чи на току —
Завжди у розпалі роботи
Збере гурток у холодку
Й регоче — шпарить анекдоти.

По суті де б він не робив —
У нього прагнення прозорі:
Побільше б вибить трудоднів,
Поменше б витратить «калорій»!

Отак, як бачте, весь свій вік
Клим хоче жити на дурничку.
Ні, не душа цей чоловік,
А справжній ледар і п'яничка!

«НА ЧАЙ!»

Я в ательє пошив пальто —
Ходив деньочків, мабуть, сто.
Його то шили, то пороли,
То (де такого не бува!)
Сім раз обрізували поли
Та дошивали рукава.
І хоч закінчився сезон,
І застарів пальта фасон,
Нарешті мав і я обновку!
Чому ж закройщик зирить вовком?
Касир значуще скалить око —
Мовляв, це зроблено до строку,
А коли так, то, вибачай,
Жени, як водиться, на чай!

Ти три години в ресторані,
Зберігши повний етикет,
Чекав півхвостика тарані,
Тарілку супу й вінегрет.
І хоч протести має шлунок,
Ти відчуваєш — час іти.
Офіціант приніс рахунок,
І розраховуєшся ти.
Узявши гроші, п'ять хвилин
Шука в кишенях здачі він,
Сердито дивиться у вічі:
Мовляв, що ждеш ти, чоловіче?
Иди, часу не витрачай!
Залиш копійчку на чай!

У роздягальні теж тебе
Дід-гардеробник як згребе,
То не втечеш — і не пручайся,
На другий раз не попадайся.
А він, за плечі взявши дужо,
Пальто щосили натяга.
Тріщить тканина дорога —
Але йому про те байдуже.
Йому також на те плювати,
Що не просив ти помагати.
Зробивши діло, дідуга
Поштиво руку простяга:
Мовляв, товариш, совість май —
Жени копіечку на чай!

Нерідко ці дядьки дебелі
(Звичайно, що такі не всі)
У лазні служать, у готелі,
У перукарні, на таксі.
То тут, то там оці людці
Хапають нас, немов старці,
Канючать «дай», гундосять «дай» —
Мовляв, копіечку на чай!
На чай? Брехня! Ці чолов'яги
Лише охочі до вина,
До коньяку, горілки, браги.
Вода ж — вона для них пісна!
Такі вони — «чайовики».
Та не до них оці рядки.

До вас звертаюся я нині:
Самі ми, друзі, в цьому винні —
Це ж наші гроші трудові
Йдуть на так звані «чайові».
Чому ж ми мусимо давати?

Чи в цих людей нема зарплати?
Звичайно, є! Іще додам:
Чому ж ніхто ніколи вам,
Вам, сталеварам, горновим,
Вам, трактористам, ланковим,
Всім, хто в труді прославив край,
Не пропонує щось на чай?
Бо чесні ви трудівники —
Вам брать подачки не з руки!

ВОРОГ ПАПЕРІВ

Уже писалось на сюжети
Про те, як зам якийсь чи зав
Любив дивитись у анкети,
А от людину не вивчав.

Наш зав про це читав і знає,
Тому, як кадри набира,
Ніколи й паспорт не питає —
Він, бач, папери презира.

Ненавидить «бомаги» різні
(Хай навіть відомства свого!),
Як атрибути формалізму,
Він...

Втім, послухайте його.

— Не визнаю характеристик,
Паперів всяких не терплю —
Я по очах людини чистих
Відмінні якості визнаю.

Вам факт? Будь ласка. Вже, приміром,
Пройшла неділя в акурат,
Як машиністку і касира
Ми прийняли до себе в штат.

Я не дививсь в їх документи,
Бо визначать на око звик,

Де підозрілі елементи,
А де — тямущий працівник.

Єй-ей, працюють на красу!
Я їм, признатись, ближчим часом
Подяку винесу наказом,
На Дошку шани занесу,
Дам їхнє фото в стінгазету...

Тут зам вбіга до кабінету.
Весь аж посинів, ледве дише,
Трима в руках якийсь папір...
— Втекли, всі гроші захопивши,
І машиністка, і касир!

Зам тупо дивиться на зава,
Зав слів не вимовить, ковта...

Мораль? Мораль таким роззявам
Суддя народний хай чита!

«ДИТЯТКО»

Недаром дівтора дзвінкоголоса,
Побачивши її, пита: — Що це? —
Закрили жовті кучері до носа
Мальоване, як писанка, лице.

І нічого сміятися над дітьми.
Ти сам на цю персону позирни:
По-моєму, були б на світі відьми —
Із заздросців би луснули вони.

Що відьми! В неї, наче крізь авоську,
Усе, даруйте, видно крізь нейлон.
Видать, немає в неї звивин в мозку,
Хоч є на платті гудзиків мільйон.

Ті гудзики, мов клавіші баяна,
Нашиті в два рядочки там і тут.
А кучері день білі, мов сметана,
День — чорні неймовірно, як мазут.

І це не все. Як здавна повелося,
Нормальні всі дівчата і жінки
Назад своє зачісують волосся,
А ця проява, бачте, навпаки.

Чи не тому, піднявши хмари пилу,
Від неї пси тікають у кущі?
Її прийнявши за нечисту силу,
Старі бабусі хрестяться мерщій.

Ще ж бува — таку спідницю зшиє
Або таке одколе декольте,
Що, слово честі, камінь червоніє,
Коли побачить неподобство те.

А в голові — і завтра, і сьогодні —
«Побацать» би під джазове виття,
Дістать би десь панчохи ультрамодні
Чи — з-під поли — заморського шмаття.

Така без танців, каже, може всохнуть,
А запитай про труд — відповіда:
— Робота? Пхе! Від неї коні дохнуть! —
І так ірже, що листя опада.

Сидить, як струп, вона на шиї в татка,
А мамочка торочить кожну мить:
— Хай погуля — вона ж іще дитячко!
(Хоч те «дитячко» заміж — аж кричить!)

І знов за нею діти йдуть юрбою:
Це ж їм немов безплатний зоосад!
Стій, дівчино! Що робиш ти з собою?
Глянь, стрічні озираються назад.

Чи ж так це добре і чи ж так це мудро?
Хіба у тім найглибший зміст життя,
Щоб накладать на ніс помаду й пудру
І юні сили тринькать без пуття?

Кому, скажіть, потрібна ця дівуля,
Якій не тільки всі плюють услід, —
Он дуб їй тиче жолуді, мов дулі,
І горобці гукають: — Дармоїд!

КОЛИ ЖДАТИ НАЧАЛЬСТВО

(Ж а р т)

Дуже добре відомо Мирону,
Коли ждати начальство з району.
А оскільки це вам пригодиться,
Може досвідом він поділиться.

Лиш з'явилась редиска — в цей час
Жди — начальство прибуде якраз.
Це — раз.

Як збира огірки голова,
То начальство також не зіва.
Це — два.

Пахне перший медок у відрі —
Жди начальство цієї пори.
Це — три.

Спіють вишні — мерщій, бригадире,
Для начальства підшукуй квартири.
Це — чотири.

Молоденькі курчата пишуть —
Ідь, Мироне, начальство стрічать.
Це — п'ять.

Якщо син спілі яблука їсть —
Знай, з району спішить уже гість.
Це — шість.

Жовті дині — відомо усім:
Жди начальства в колгоспі своїм.
Це —сім.

Так весь рік. А весною — спочатку
Починай у такому ж порядку.
Маєш графік приїздів начальства —
Користуйся, будь ласка, на щастя!

ВИПИЛИ...

- Мирон, ти друг мені чи хто?
— До гробу друг, Іване.
— То, може, вип'єм грамів сто?
— Ідея непогана.

Але, ти знаєш... день такий... ⇐
Мирон очима блима.
Іван стискає кулаки:
— Що?! Гребуєш своїми!? —

І тут його без зайвих слів
Тор-рох у праве вухо.
— Та ти мене не зрозумів! —
Кричить Мирон. — Послухай!

Річ в тім, що в мене в гаманці,
Як кажуть, вітер свище.
Іван пом'якшав на лиці:
— Так я вгощу, дружище!

— Вгостиш? То ти б так і сказав!
Ходім, хильнем чарчину! —
Тут знов Іван Мирона взяв
Міцненько за чуприну:

— А, на дурничку захотів?
Мотай звідсіль щодуху! —
Та й знов його без зайвих слів
Тор-рох — у ліве вухо!

НЕДОВІРЛИВИЙ ХОМА

Хома йшов у лузі. Глядить — кропива:
— Яка симпатична зелена трава!

Біленькі квіточки...

Різьблені листочки...

Ще й кожному стрічному радо кива!

Який же це недруг ославив її,

Що буцім кусає не гірше змії?

Це — вигадка, плітка! І я доведу —

Візьму й без штанів кропивою пройду.

Зробив, як сказав. (Хто не знає Хому!)

І що ж удалося довести йому?

Не знаю, бо він як чкурнув стрімголов,

То й зараз додому іше не прийшов!

«ДУША МІРУ ЗНАЄ»

Пили два друга — не ситро.
— Можливо, досить? — Влас питає.
— Ти що? Давай! — кричить Дмитро. —
Душа у мене міру знає!

Вино, горілка чи коньяк —
Не прийме зайвого нітрохи.
— Чому ж ти, друже, часто так
Лежиш в кущах чортополоху?

Якщо така душа твоя,
Ти мусиш бути тверезим, Дмитре.
Зітхнув Дмитро: — Чи ж винен я,
Що в неї міра — більше літра?

САМОЗАКОХАНА СОСКА

— Ніхто, — звернулась Соска
до Пелюшки, «
Не виріс би без мене — без пустушки.
Мене в дитинстві навіть геній ссе!

Надувшись, Соска лопнула.

Усе.

ПРЕМУДРИЙ РАЧОК

Всі йдуть вперед, а він назад повзе,
І совість його, звісно, не гризе.

Щоб він почервонів, цей хитрий тип,
Його потрібно кинути в окріп!

БЕЗ НАТЯКІВ!

— Бе-бе-без натяків! —
ревнув Баран зухвало,
Коли його
по імені назвали.

НА ВСЯКИЙ ВИПАДОК

Грибам низький уклін
Віддав старий Будяк:
Вони хоч і малі,
Та в шляпах як-не-як!

МУХА НА ЛАЙНЕРІ

Раз Муха попала
на ТУ-104,
А потім дзижчала:
— Признатися щиро,
Машина багата,
буфет зокрема.
Одна тільки вада —
помийниця нема!

СОКИРА

Кричить: — Люблю питання ставить руба!
Раз-два — і вже нема старого Дуба!
А Дуб: — Не забувай, що сильна ти,
Коли ти у руках у Лісоруба!

ПЕНЬ

Почувши раз слова «Дурний як пень»,
Гнилий Пеньок виспівував весь день:
— Ага, ага, недаром вік протлів я,
Якщо ввійшов назавжди у прислів'я!

ЖЕРТВА РЕПУТАЦІЇ

— Чом ти чорна? — запитала
Якось Піч, а Сажа каже:
— Якби білою я стала,
Хто б повірив, що я — Сажа?

З ПРИНЦИПОВИХ ПОЗИЦІЙ

Блоха повсюди хвалить Лева,
і див немає в тім:
Вона ж живе, мов королева,
у нього на хвості!

СКРИПОЧКА

Сердита Скрипочка — Смичку:

— Ти совість маеш?

І день і ніч мене пиляєш!

Співати ж заважаєш!

— Гарзд, не буду, — відповів Смичок.

І Скрипка — прикусила язичок.

КЕРБУДІВСЬКА ЛОГІКА

— В квартирі вода! Ремонтуйте! Біда! —
Говорять жильці, а кербуд їм рече:
— Ваш дім кам'яний? То звідкіль же вода?
Під камінь лежачий вода не тече!

ЕПІТАФІЯ ПЕРЕСТРАХУВАЛЬНИКУ

Без вказівок згори він кроку не зробив —
Усе дрижав і вмер від страху, бідолаха,
Коли одного разу він блоху убив,
Завчасно з главком не погодивши цей захід.

МЕТАМОРФОЗА

Наш Півник нині дуже гордим став —
Од всіх курей тримається на віддалі.
А все тому, що переночував
Один разок на Індиковім сідалі!

НА ПОРУКАХ

Вовк на Овечок поглядає ласо.
Щодня їх ріже. Вівці ж — ані звуку:
Самі взяли Вовчиська на поруки,
Забувши, що вжива він тільки м'ясо.

НА КОРОТКІЙ НОЗІ

Маленька Кузьочка одна,
Задравши хвацько хоботок,
Якось питала у Слона:
— Ну, як ся маємо, браток?

ЧЕСТОЛЮБИВИЙ ГОРЩИК

Прославитися Горщику кортіло.
От і заліз на припічок він сміло:
— Стрибну униз — прославлюсь на віки!

Достукався! Лежать лиш черепки...

СКАРГА ТЕЛЕВІЗОРА

— Яка у глядачів низька культура нині!
Від сорому за них згоріти можна!
Не встигнуть глянути на мій екранчик синій,
Як починають позіхати безбожно!

ПІД МУХОЮ

— Що алкоголь наш ворог, знаю
І визнаю без зайвих слів,
Та хто і де сказав, питаю,
Що боїмось ми ворогів?

МОЛОДЦІ ПРОТИ ВІВЦІ

В кишені фінки носять, мов бандити.
Та варто їх дружинникам схопити,
Як жори заголосять, пустять нюні:
— Ми хочем моні. Ми іще манюні!

ЗАМОК З ХАРАКТЕРОМ

— Ніякого Ключа не хочу знати!
Нікого не впускаю я до кімнати!
Відчують всі характер мій і стиль.

Відчули. І здали Замок... в утиль.

СТРУНА

Хотіла дужче всіх дзеніть Струна,
І від натуги луснула вона.
Тепер же Гриф взялася батькувати,
Що він не вміє з нею працювати!

КРЕЙДА

Біденька, чиста. Глянуть збоку —
Це вам не чорна Сажа.
А доторкнешся ненароком,
То все одно замаже!

ПРЕТЕНЗІЇ МІСЯЦЯ

— Де справедливість, людоньки?
Ніхто не поміча мене.
Від Сонця всі без пам'яті.
Подумаєш, світило!

А що б було із Місяцем, оцим холодним
каменем,
Якби на нього Сонечко яскраве не світило?

ЧОМУ МОРЕ СОЛОНЕ

Морський Бичок, незвичний до роботи,
Упрів, як рив у мулі нору.
З тих пір вважа, що це од його поту
Солоним стало море!

ХАПУГА В ЗООПАРКУ

Тут його, мов шашіль, точить,
Мучить думка лиш одна:
«Ех, мені б той хоботочок,
Що в індійського слона!»

НА ЗБОРАХ

До третіх півнів прокурили,
Труть кулаками сонні очі...
Порядок д н я обговорили б,
Але не вистачило н о ч і!

ФІЛОСОФСТВУЮЧА СВИНЯ

(З вірменського)

Лежить Свиня в калюжі й гірко рюмса:
— Ніхто, ніхто мій не цінує труд,
А я ж за чистоту усе життя борюся —
Беру на себе бруд.

РАЄЧКА

На вид це яблучко непоказне, мале,
Висить до холодів на дереві, але
Вкуси — і будеш пам'ятати Раєчку!

Чи не така і ти, коротка баєчко?

З хрестом
і кашуком

БЕРЕ «НА БОГА»

«Німецькі солдати — це солдати бога!» — урочисто заявив папі римському канцлер Аденауер.

Виходить, діло господове — швах,
Якщо йому повинні помагати
Водневі бомби, танки у хрестах
І до зубів озброєні солдати.

«Солдати бога», «божий дар — війна»,
«Керують нами провидіння божі» —
Цю пісню чути нам не первина,
Замашки ці на Гітлерові схожі.

А де він нині? У землі гниє,
Гниє фашистська гадина дворога...
Для всіх скажених в нас «уздечка» є,
Тож не бери нас, канцлере,
«на бога»!

ХРИСТОС-АМЕРИКАНЕЦЬ

Американська релігійна секта мормонів твердить, що Ісус Христос був... американцем.

Не тільки був, він і сьогодні є!
У нього в голосі господні нотки.
Це він сигару смокче, й віскі п'є,
І долари перебира, як чотки.

Еге ж, американцем був Ісус
І залишивсь американцем нині.
Він у сенаті возсіда як туз
Він мов скажений носиться в машині.

А як розбагатів тепер Христос!
Не полічити, скільки душ у нього,
Бо він не тільки бог,
Він мільйонер, він важний бос,
а це повище бога!

Це перед ним єпископ, як лакей,
Згинається, чекаючи дарунку,
А він говорить з присвистом «о'кей!»
І — руку простяга
для поцілунку.

НЕ ВСІ ДОМА

Римський папа живе в палаці, який
має... 300 кімнат.

Папа римський, засинаючи,
Раз і вдруге:
— А чи дома всі? — запитує
У прислуги.

А прислуга про ці витівки
Добре знає.
— Всі вже дома! — найсвятішого
Запевняє.

— Дома, — каже, — всі архангели
Й янголятка,
І Христос, і богородиця —
Можна спатки!

Папа в ліжку перевернеться,
Склепить очі —
І вже сняться найсвятішому
Сни пророчі,

Ніби стало всьому світові
Те відомо,
Що у нього, у сердешного.
Не всі дома!

ДАРЕМНІ СТРАХИ

Англійські «святі отці» видали нову редакцію катехізиса, з якого вилучені слова «диявол», «сатана» та ін.

Отож минув страшний церковний кризис!
Святі отці утерли з лоба піт.
Вони новий, сучасний катехізис —
Без чортівщини! — випустили в світ.

Даремні страхи! — я сказати мушу. —
А ви, отці, послухайте мене:
Раз продали ви доларові душу,
На неї чорт навряд чи зазіхне!

СВЯТІ БАРАНИ

На пергамент для видання величезної книги «Апокаліпсис», виставленої нині в паризькому храмі «Святого серця», було зарізано 300 000 баранів і відібрано 200 шкур. Коштує книга 1 мільйон франків.

Благали вівці: — Боже борони! —
Бог не поміг: мовляв, хай буде гречка.
Пішли під ніж найкращі барани,
Лишилися вдовицями овечки.

Ті барани тепер уже святі
(Либонь, в раю, мов янголи, літають),
А на землі zostались тільки ті,
Які ту книгу видали й читають!

ПОПОВА ПРОМОВА

Отець Деоментій мирянам своїм
Казав із амвона промову,
Що гріх у лікарню звертатися їм,
В диявольську ту установу.

— Із мене, — говорить, — ви приклад беріть:
Я зроду туди — ні ногою.
А хто занедужа — того покропіть
Негайно святою водою!

Покайтеся! — громом звучав його бас, —
Іначе бо гріх буде велій! —
Піп так розходився, що іконостас
Тремтів од підлоги до стелі.

І треба ж так трапитись — саме в цю мить
Важуча ікона зірвалась —
І вже наш промовець під нею лежить,
А в церкві — немислимий галас!

— Погиб чоловік! — лементують баби. —
За наші гріхи помирає! —
Поклони кладуть, аж тріщать їх лоби:
— Візьми його, боже, до раю!

Дяк першим збагнув, що в цю хвилю
робить, —
Вхопив він кропило і — з маху —

Святою водою узявся кропить
Палкого промовця-невдаху.

А піп тільки стогне: — Та що ви, дурні?
Зніміть краще з мене ікону!

Кинь, дяче, мітлу

та йди виклич мені

Швидку допомогу

з району!

В НЕДІЛЮ

Одного разу в церкву Гриць прибіг,
Поставивши угоднику дві свічки,
Пита в попа:

— Чи, батюшко, не гріх
В неділю витягать скотину з річки?

— Гріх, ще й великий! — піп відповіда. —

А що таке там трапилось, сину?

— Та із козою вашою біда, —

Говорить Гриць, — упала в річку й гине.

— Моя коза!? — аж побілів наш піп. —

Моя коза!?!? — кричить і паки грізно. —

Чого ж стоїш, бодай би ти осліп?

Біжи козу рятуй,

поки не пізно!

МУДРИЙ ОНУК

Онук дістав з-за сволюка книжки
І нишком з них скубе листки, як пір'я:
То робить «кораблі», то «літаки»
У космос запускає на подвір'ї.

Дід раз підняв такий «літак» один
І — остовпів: стоїть, зівва, як риба.
«Це ж, очевидно, внучок, бісів син,
Святі книжки за сволюком надибав».

Біжить до внука: — Ти це вирвав лист?
— Я, діду, — внук йому відповідає.
— Ну, окаянний отрок, бережись:
Тебе за гріх цей бозя покарає!

— Пусте! Скінчив я третю книжку рвать, —
Говорить внук, рукою носа втерши. —
Якби мене бог думав покарати, —
То це зробив би,
як ще рвав я першу!

«БОГ — НЕ СВИНЯ»

Казав попу старий Омелько: — Ось
Ми вичитали в ветхому завіті,
Що пив вино із учнями Христос,
Хоча він був святим на цьому світі.

В зв'язку із цим хотіли б знати ми,
Чи голова хоч раз боліла в нього?
Чи він лежав хоч раз під ворітьми,
Коли його вже не тримали ноги?

— Не богохульствуй!—під його спиня.—
Надумав над святим письмом сміятись?
То мусиш знати: бог наш — не свиня,
Щоб у калюжі на шляху валятись!

КОНЬЯК ДЛЯ... ПРИЧАСТЯ

З попадею в магазині
Стрілась баба Настя:
— Що купили? Що в корзині?
— Вина для причастя.

Заглядає баба в кошик,
Промовля облесно:
— Все в таких пляшках хороших —
Знать, вино чудесне.

І, подумавши, блаженно
Плямкає губами:
— Що то сказано — священне:
Навіть

з зірочками!

ХРИСТЯ ОБРАЖАЄТЬСЯ

Бригадир їй: — У колгосп іди
Та допоможеш нам полоти. —
А вона говорить: — Господи,
Що із мене за робота?

Каже: — Руки хворі бачиш ці?
І стара я стала, й квола.
— Ну, а як же вчора батющі
Півгектара ти сполола?

— Що?! — тут Христя ображається, —
Півгектара? Що ти, що ти!
У попа — я твердо знаю це —
Тільки сорок дев'ять сотих!

ЯКИЙ ЖЕ ВИСНОВОК?

Внучці дід розповідає,
Як колись зчинилась драма:
— Бог розгнівався і з раю
Вигнав Єву і Адама,

Бо вони поради бога
Навіть слухать не хотіли
І, залізши в сад до нього,
Рвали яблука і їли.

Тож який, — став дід питати, —
Зробим висновок із цього?
— Мусить бог в саду тримати
Собацюру дуже злого!

НЕ ДОГОДИВ

Йдучи зимовим вечором додому,
Дід шамкотів молитву на ходу,
Та, на біду, не встояв на слизькому
І боляче простягся на льоду.

Впав і лежить — підвестися не може,
Лише бурчить, тримаючись за бік:
— Ну й дурень ти, ну й телепень ти, боже,
Бодай би ти борщем язик опік!

Бодай би ти зламав останню бритву
І скубли тобі бороду чорти!
Якщо не хочеш слухати молитву,
То, може, лайці будеш радий ти?

ЗА ЩО ГРІХ?

Розговівся Калістрат
І набрався в дим.
Півлітри в акурат
Видудлив один.

З півгодини на ногах
Він тримавсь, як міг,
Потім повз у лопухах,
І в калюжі — зліг.

Як побачив його піп,
Засопів, як міх:
— Знову п'яний ти, мов чіп?
Це ж великий гріх!

Та за це у пеклі ти
Будеш скніть, свиня!
Будуть в рот тобі чорти
Лить смолу щодня!

Будеш вік за це страждать
І горить в огні!
— Більш не буду! — Калістрат
Верещить в багні.

Просить: — Батюшко, простіть! —
Каже: — Щоб я вмер,
Коли вип'ю у житті
Хоч п'ять грам тепер!

Аж заплакав Калістрат
Од рішучих слів.
Піп пом'якшав: — Це ти, брат,
Лишнього наплів.

Головного не збагнув:
Можеш, сину, пить.
Гріх за те,

Батюшку вгостить!

що ти забув

ХУДОБА ВИННА

У відчаї волосся рве Горпина —
Хіба ще є на світі більше лихо?
Вже другий день у неї корівчина
Не їсть, не п'є — лежить і важко диха.

І що б же взять сказати ветеринару,
Тақ ні — попа іде Горпина кликати.
А той авансом взяв десяток пару
Й рече старій: — Знать, грішниця велика ти!

Бог покарав за це твою худобу.
Як хочеш, щоб була вона здоровою,
Іди додому й, похрестивши лоба,
Весь день читай молитву над коровою.

Що піп велів, зробила все Горпина.
Та як вона, сердешна, не молилася,
На третій день зітхнула худобина
І в неї зовсім дихання спинилося.

Горпина в крик: — Обман! Рятуйте! Пробі!
Піп тут як тут: — Обман? Нічого схожого!
Хіба ж я винен в тому, що худоба
Дурна —

не розуміє слова божого?

ДВІЧІ ХРЕЩЕНИЙ

До попа дитя хрестити
Принесли куми у хату.
За роботу обіцяли
Чималеньку плату.

Піп в чеканні нагороди
Поспішав і ненароком
При помазанні дитині
Тицькнув щітку в око.

Кум побачив це й обуривсь:
— Що ж ти робиш, словоблуде?!
А кума у крик: — Ой боже!
Ще сліпою буде!

Та попа мерщій — за чуба!
Так зчинилась люта бійка.
Тільки батюшка один був,
А кумів, бач, двійко.

Як вони за вуса скубли!
А його багату ризу
Розпанахали зросердя
Ізгори донизу.

Грізний кум заходив з флангу,
А кума сердита з тилу...
Так вони попа нівроку
Добре похрестили.

І тепер усі говорять:
— О, в нас батюшка учений,
Бо хоч раз на світ родився,
Двічі вже хрещений!

а літературному
ГОРОДІ

«ВЕСЕЛКА»

Під такою назвою протягом останніх років вийшли книги Є. Бандуренка, В. Швеця, п'єса М. Зарудного, антологія української літератури для дітей та ін.

У різних книг мигтять одні й ті ж назви.
Невже така вже бідна наша мова?
Адже веселка — бачили не раз ви —
І гарна тим, що різнокольорова!

ВОЛОДИМИРУ БАБЛЯКУ,

автору трилогії «Вишневий сад»

Гордиться він — і є від чого,
Адже як розсудити строго,
«Вишневий сад» є тільки в нього
Та в Чехова.

І більш ні в кого!

ІВАНОВІ БАГМУТУ,

в зв'язку з новим виданням книги
«Щасливий день суворовця
Криничного»

Суворовця зустрівши симпатичного,
Він написати про нього захотів.
То був деньок, щасливий для Криничного,
Для Багмута ж напевно й поготів!

ПЕРЕЛЯКАНА ЗАЙЧИХА

У полі промені звучать,
Шпачкам підспівуючи стиха.
Спинилась в борозні зайчиха,
Щоб накормить чужих зайчат.

П. Біба. „А ми — навколо сонця“

Довбе проміння кригу сіру...
Там же

Не встиг я вірша розпочать,
Як раптом — хори. Що за лихо?
У полі промені звучать,
Шпачкам підспівуючи стиха.

Тут і тенори, й баси
Своє показують уміння.
Лунають в полі голоси —
Співає сонячне проміння.

А потім стало танцювать,
Довбати землю. Що зчинилось!
Щоб зайченят нагодувать,
Зайчиха в борозні спинилась.

Але, уздрівши справи ті,
Ураз закам'яніла ніби:
Невже бува таке в житті?
Нехай про це спитає в Біби!

ДМИТРОВІ БІЛОУСУ,

автору книжки «Лікарня в зоопарку»

Вік не ганьбив сатирикову марку,
Вік лікував людей він сміхом ревно.
Чому ж відкрив «Лікарню в зоопарку»?
Із звірами безпечніше, напевно!

ЛЕОНІДУ ВИШЕСЛАВСЬКОМУ,

авторові «Зоряних сонетів»

По орбіті поезії,
 мов на ракеті,
Трете літо він лине
 на космосонеті.
І приходять до нього
 визнання, відомість,
І сонети потроху
 ...втрачають вагомість.

ПЛАТОНОВІ ВОРОНЬКУ,

авторові книжки

«Коли я в Київ повертаюсь»

За Києвом скучаю я (о, каюсь!),
Але мені розлука не гірка,
Бо я, коли додому повертаюсь,
Завжди читаю вірші Воронька!

ОЛЬЗІ ДЖИГУРДІ,

письменниці і лікарці

Як лікарка, пройшла війну, окопи
І видала записок третій том.
Орудує пером, як стетоскопом,
А стетоскопом — чисто, як пером!

ДІДЕНКОВІ ЛЕМЕШІ

Хай спадає на обличчя
Піт росою теплою!
Землянам я долі зичу —
Лемеші виклеплюю!
В. Д і д е н к о. „Під зорями ясними“

На Хрещатику не раз
Він один блукає.
— Що ти робиш тут, Василь?
— Лемеші клепаю!

В Запоріжжі на Дніпрі
Я його стрічаю.
— Що ти робиш тут, Василь?
— Лемеші клепаю!

Він в Одесі. Коло ніг
Чорне море грає.
— Що ти робиш тут, Василь?
— Лемеші клепаю!

Ось він в Львові в погрібку
Пиво попиває.
— Що ти робиш?..
— Бачиш сам —
Лемеші клепаю!

ЛЮБОМИРУ ДМИТЕРКУ,

авторові роману

«Планета в теплих долонях»

Що шостий десяток, що іній на скронях —
Не страшно. Зате кожен визна,
Що нині планета у теплих долонях.
(Планета — це тобто «Вітчизна»!).

**ПОЕТУ І БОТАНІКУ
МИХАЙЛУ ДОЛЕНГО**

До лірики ви тягнетесь щомить,
От і хотілося б мені сьогодні знати,
Чи її з фізикою вдасться помирить,
Бо із ботанікою, бачу, важкувато!

ЮРІЮ ДОЛЬД-МИХАЙЛИКУ

Що гонорар! Що тиражів мільйон!
Цей автор слави більшої достоїн:
Всі видавництва взявши у полон,
Довів він, що й один у полі воїн!

ВАСИЛЕВІ МИСИКУ,

авторові книжки «Борозни»

Швидше книжку цю відкрий:
З неї світло серце лє.
Що й казати, віл старий
Борозни не зіпсує!

ВАСИЛЕВІ МИНКУ

В віках прославитись йому,
Бач, навіть предки помагали:
Його село сто літ тому
Вони Минківкою назвали!

ХТОСЬ...

Хтось радість зрівнює з водою...
Хтось майнув мимо вікна...
Десь грім гримить...
Десь літак між зір клекоче...
Чиясь перша борозна...
В них є щось тихе і ласкаве...

М. Масло, „Земля батьків“

Десь звідкись линуть хмари,
Мов щось чомусь стряслось.
Десь хтось когось ударив
І ллється щось на щось.

Десь якимось щось погасло,
Чимсь освітилась вись...
Це пише так М. Масло?
Ні, ні,
десь
хтось
колись.

А. ЗОРИЧ ТА І. НЕВЕРОВУ,

авторам п'єси

«Поїзди проходять мимо»

Я разом з вами, побратими,
І вдень гадаю і вночі:
Хай поїзди проходять мимо —
Чому йдуть мимо глядачі?

ЧОРНИЙ ЛЕВ

(Ж а р т)

Вийшов з радіо чорний лев.

І. Драч, „Соняшник“

Вийшов з радіо чорний лев
(А точніше — із «Літгазети»),
Всіх сполохав, зчинивши рев,
Із овечок зробив котлети,
Наламав у саду дерев,
Потрощив в СПУ портрети,
З'їв три книжки, немов галети...
А бодай би він з'їв поета!

«МАНЕВРИ»

Так дехто звик «маневрувати»,
Аби не працювати. («Штовхач»)
А втім, я всюди звик літати
Аби не працювати. («Зальотний
горобець»)

На жаль, скажу наприкінці:
У нас, в Донбасі, зустрічаються
Такі зальотні горобці. (Там же)
Хоч терикони височать лише у нас
в Донбасі,
Але, на жаль, подібні їм усюди
зустрічаються. («Терикон»).

А. Кличков, „Невеличкі байки“

Як бачим, автор тут не помиляється:
На жаль, такі в Донбасі зустрічаються,
Що воліють в байках «маневрувати»,
Аби над ними менше працювати.

ЩОДО ОПЛЕСКІВ

Всіх оцінить колись історія,
І, звичайно, і нас, палких.
Пригадає аудиторія
Дужих, сонячних, молодих!
Пригадають тоді всю доблесну
Нашу працю, упертих нас.
І ті згадки луною оплесків,
Певно, стрінуть самі ж не раз.

Ф. Ісаєв, „Ровесники“

Все нащадки оцінять як слід, —
Наші подвиги в космосі, в праці.
Тільки вірші, холодні, мов лід,
В них не викличуть, Федю, овацій!

АНАТОЛІЮ КОСМАТЕНКУ

«Солов'я баснями не нормят»
«Російське прислів'я

Між байками, бачу я,
Лірику друкує.
Видно, справді солов'я
Байка не годує.

ВАСИЛЕВІ КОЗАЧЕНКУ,

авторові книжки «Б л и с к а в к а»

Без грому, кажуть, блискавки немає.
Ця теза Козаченку — не указ.
Він видав «Блискавку» і дощ похвал збирає,
А грому критики і не було якраз!

ПРО СТАЛЬ І ЮШКУ

Сталь, варили на заводі,
Запорізьку, знамениту.
Чом же юшки при нагоді
Вам смачної не зварити?

В. Кочевський, „Земля
натхнення“

Сталь варили на заводі,
Запорізьку, знамениту.
То чому б вам при нагоді
Добру юшку не зварити?

Сталь в ковші лили ви сміло —
Били в боки ярі цівки.
То чому б вам на дозвіллі
Не налить чарки перцівки?

Ви гостинні, сталевари,
Дружби ціните ви лікоть...
Може, ви й мене до чари
Не забудете покликать?

С О Н

Сон лісний прийшов до мене в хату,
Став на стіл. Із склянки воду п'є...
Вечір лізе в пасіку ведмедем
Через обрій — ніби через тин.

Л. Костенко, *„Мандрівки серця“*

Сон лісний прийшов до мене в хату,
Зліз на стіл. Із склянки воду п'є.
Далі скинув шапку волохату,
З шафи збірку віршів дістає.

Лиш відкрив — мов прикипів до неї.
І коли впав промінь із вікна —
Сон ридав над книжкою моєю,
П'яний од віршів, як од вина.

Потім каже: — Правду пише преса —
Ви й мене також взяли в полон.
Ви... ви — геніальна поетеса! —
Втім, я ж вам сказала, що це сон!

ВАСИЛЮ КУЧЕРУ,

автору багатьох творів про море

У нього до моря любов, як ні в кого.
І море здружилося з ним.
Не вадило б декому вчитись у нього,
Як з моря виходить сухим!

ЮРІЮ КРУГЛЯКУ,

авторові книжки
«Сім пучок перцю»

Юрко, хоч сердься, хоч не сердься,
Скажу відверто я тобі:
На сто віршів сім пучок перцю —
Це малувато, далєбі!

ЗОРІ В ПОДОЛІ

Ідуть дівчата на луги
В поділ збирати зорі.

А до схід сонця знов підуть
Дівчата у бригади
І в поле пісню поведуть
Про сині зорепади.

В. Лучук, „Осоння“.

Не чути в клубі ги-ги-ги,
У хлопців — сум у зорі:
Пішли дівчата на луги
В поділ збирати зорі.

Хапають їх, немов зайчат,
Поки не охололи.
(Ось чом у нас у всіх дівчат
Пропалені подоли).

А потім в степ вони підуть —
Як займеться світанок —
І любим хлопцям піднесуть
Ті зорі на сніданок!

ВАЛЕНТИНУ ЛАГОДІ,

після виходу книжки «Н а т х н е н н я»

«Не продається вдихновеньє...»

О. С. П у ш к і н

О Пушкін! Ці рядки твої прегарні
Наш Лагода спростовує й сміється,
Адже його «Натхнення» у книгарні
За двадцять шість копійок продається!

ТІЛЬКИ НЕ ЛІВОЮ

Все хочеться більше зробити
Руками, **НОГАМИ**, пером.

П. Дорощко

Хто не погодиться із вами,
З такою думкою сміливою!
І все ж... не слід робить ногами,
А особливо — лівою!

АНДРІЮ М'ЯСТКІВСЬКОМУ,

після відзначення премією його роману ..
«Жито на камені»

Соколівко, прощай! До душі мені Київ
Тут у мене ще більше рідні,
А те жито, яке я на камінь посіяв,
Добрі премії родить мені!

МИКОЛІ НАГНИБІДІ,

після виходу книги «Степ і море»

В літературі вгору, вгору
Іде поет цей, як завжди.
Він нам довів, що навіть море —
І те буває без «води»!

СТЕПАНУ ОЛІЙНИКУ

Вміє в яблучко бити з мортир,
З мінометів, з «катюш», з автоматів.
Пречудесний у нас командир!
Тільки жаль — малувато солдатів.

ДМИТРОВІ ПАВЛИЧКУ,

Давторові книжки «Пальмова віть»

Сурми клич і спів сопілки —
Крила лірики Дмитрової.
Так від пальмової гілки
Недалеко й до лаврової!

А МОЖЕ!

Земле, чую тебе!
Ростеш дубами на косогорах
І мною ростеш...

М. Сингаївський, „Земле,
чую тебе“

О земле, чую, чую я тебе!
Немов колиска, ти мене гойдаєш.
А я расту у небо голубе
І ти зі мною разом виростаєш.

Іще мене та думка окриля
(Признаюся тобі я по-синівськи),
Що, може, я і є сама земля,
А ти... лише Микола Сингаївський!

ЮХАНУ СМУУЛУ,

автору «Льодової книги»

Ця скромна книга з назвою простою
Давно велику славу здобула,
Бо хоч вона і зветься «льодовою»,
Багато в ній сердечного тепла.

НЕЗРОЗУМІЛО

Ного завгодно причарую
Моєю музикою слів.
...Даруйте вже, щось, може,
намов, ^{намов,}
Але писав я щиро і відверто.

М. Сом, „Мрія“

Не розумію — хай поет дарує —
То він хвалько поміж хвальків
(Мовляв, кого завгодно причарує
Своєю музикою слів),

То він скромняга і такий, що — леле! —
В самокритичний впавши раж,
Розповіда, що не творить, а меле,
Немовби вірші — це фураж!

ВОЛОДИМИРУ СОСЮРІ,

второві книжки «Ластівки на сонці»

Хвала йому за пісню голосну!
Гепер усі повірили, нівроку,
Що ластівки приносять нам весну,
А декому — ще й премію високу!

НАУМУ ТИХОМУ,

в зв'язку з виходом роману
« В дорогу виходь на світанні »

Гадаю, що перший роман — не останній,
Тому лиш одне зауважить готов:
Говориш, в дорогу виходь на світанні,
А сам — в сорок років на прозу пішов!

ПОЛІКАРПУ ШАБАТИНУ,

авторові книжки «Віялка»

Здається, справу розумієте:
Щоб віять, треба сіять в строк.
Чому ж тоді так мало сієте
Чи той пак... пишете байок?

ВАСИЛЕВІ ЮХИМОВИЧУ,

після виходу книжки
«Вікно у світ»

Скажу без всякого «підкопу»:
Напишуть через сотні літ:
«Петро пробив вікно в Європу,
Василь відкрив «Вікно у світ»!

НЕ ЗНАЮ, ЦЕ БУДЕ ЧИ НІ...

Коли увійду я у старість,
Не знаю, це буде чи ні —
Та будуть, мов юності парость,
У серці буяти пісні.

О. Ю щ е н к о, „Коктебельський
цикл”

Коли стану старим дідуганом
(Я не знаю, це буде чи ні),
Я у серці своїм полум'янім
Буду жменями брати пісні.

Сам Платон скаже: — Браво, Альшо!
(Я не знаю, це буде чи ні),
Дасть пісням моїм крила хороші —
Хай летять над землею пісні!

І тоді запевняю, клянуся
(Я не знаю, це буде чи ні) —
Не одна лиш Маруніч-бабуся —
Дід Луценко позаздрить мені!

АВТОРУ ПУСТОПОРОЖНІХ ТЕКСТІВ

Ти стільки вже тих текстів наплотив —
Пустих, як міх, легких, мов пір'я птиці.
Май на увазі: є пісні без слів,
Пісні ж без думки — це, браток, дурниці.

ПРО ЮВІЛЕЙ ВІН МРІЄ...

Про ювілей він мріє цілий вік:
Хоч в ювілей очуня чоловік,
Бо критики в період ювілею
Його не будуть змішувать з землею!

ДРАБИНА.

(Поетові, що любить «ламати» рядки)

Ти знов розбиваєш рядки без причини —
Тим «сходам» у віршах немає числа.
Я був би не проти такої драбини,
Коли б та драбина до серця вела!

ПЕРСПЕКТИВНИЙ ГРАФОМАН

Піввіку оббива в редакціях пороги
І так, дивись, на старість вийде в люди:
Ні, ні, іще не взяв за бороду він бога,
Але редакторів уже бере за груди!

ПОЕТУ N

Ти в Кисловодськ літав трудиться?
Це ж, друже, геніально!
Тепер в твоїх віршах водиця
Не проста ← мінеральна!

ПОРАДА ЦИТАТНИКУ

Цитуеш всіх і вся ти без оглядки,
Аж миготять в очах лапки оті!
Ідея! Відкривай їх на початку,
А закривай — лише в кінці статті!

ПИСЬМЕННИКУ П.

В Донбас він їздить, в Крим і на Карпати
Людські серця глаголом потрясать.
Він, кажуть, вміє добре виступати,
А книги... йому ніколи писать.

СТОЛИЧНИЙ ПОЕТ

Живе в столиці й вельми цим хизується —
Мов, з ним на «ти» всі видатні поети.
А запитаєш в нього, де друкується, —
Покаже вирізки з якоїсь... райгазети.

ОДНЕ ДО ОДНОГО

Ніхто моєї збірки не купля, —
Журивсь поет. — Лежить з прадавніх пір.
Ії уже, можливо, зїла б тля,
Та, як на зло, поганий в ній папір!

ДО ПИТАННЯ ПРО ПЕРЕВИДАННЯ

Лиш видав свій доповнений роман
І знов його ти взявся допрацьовувать...
Невже гадаєш, що старий каптан
Можливо десять раз перелицьовувать!

ОДНОМУ КРИТИКОВІ

Що б не писав — цитатами жбурляється,
Ученістю страшенно вихваляється.
Про ту «ученість» всяк уяву б мав,
Коли б статей коректор не читав!

МІЖ ДВОХ ВОГНІВ

Зав — поет. Зам — прозаїк. В них книги
і слава.

Лиш замзам їхній — критик — писать
перестав:

Чортом дивиться зам, як похвалить він зава,
А напише про зама — їсть поїдом зав!

ХРОНІЧНА ХВОРОБА ОДНОГО ПОЕТА

А колись же був він прездоровим!
Та не встигла вийти перша книжка,
Як читач сказав вагоме слово —
І сердегу здибала задишка.

Довелось поету за халтуру
Пить не трунок слави, а... мікстуру.

А колись же був він прездоровим.
Вийшла у поета друга книжка —
Знов читач сказав вагоме слово,
І поету — хоч стрибай із вишки.

Лають книгу всюди, навіть в «Перці»,
А поет... хапається за серце.

Так лиш тільки трохи він оклига —
На біду, нова виходить книга,
І поета знову критик б'є,
І поет наш знову ліки п'є!..

А колись же був він прездоровим...

«ГІПЕРБОЛА»

Раз поет — із молодих, та ранній
(Хто — і не просить, бо не назву) —
Возвеличив в оді полум'яній
Молоду доярку Степову.

Вірш вмістила обласна газета.
Після цього днів так через п'ять
Виникла ідея у поета —
До доярки в гості завітать.

Він, мов, тісно зв'язаний з народом,
Він, мовляв, життя вивчати звик...
Словом, взяв поет машину й — згодом —
Вже заходив сміло в корівник.

В ніс ударив дух непоетичний.
А бугай дзеленькнув ланцюгом
І, на гостя глянувши скептично,
Фамільярно помахав хвостом.

Десь корова мукнула поважно,
Кинувши на мить жувать траву...
Гній поет переступив відважно,
Йде шукать доярку Степову.

Ось вона (відразу взнав, бо фото
У газеті зустрічав не раз).
— Добрий день, — говорить. — Як робота?
Як ся мають корівки у вас?

Я — такий-то, — назива, як личить,
Власне, ним прославлене ім'я,
І газетку він доярці тиче:
— Це про вас створив ось пісню я!

Думав, може, не читала (де там!),
Дякувати буде, як узна...
А доярка: «Дякую, газета
Мені вчасно ходить обласна».

Руки в боки узяла неквапно,
Глянула зневажливо з-під брів:
«Значить, ти ото в газеті ляпнув,
Ніби я
закохана
в корів?!»

А тепер нема мені проходу.
Всі сміються. Муж приревнував.
Йди ж тепер і сам з'ясуй народу,
Де ти ці відомості узяв?»

— Вибачте, але ж то вашу доблесть
Я хотів підкреслити трудову...
— Знаю, осоромив на всю область
Нашу славну ланку бойову.

Написав, що тут подружки Тоні
Не працюють, а віночки в'ють,
А корови молока по тонні
Мало не самі в бідони ллють!

Автор наш не ждав такої бурі,
Розгубивсь... А Тоня додає:
«Корівник — неначе парк культури» ⇒
Це ж перо нашкрябало твоє?

Де той парк? Он бачиш — купи гною.
А корми — ти знаєш, як носити?
Кожен день сварюся з головою:
З технікою час би й нам дружить!

Тут поет, набравшись духу, браво
Каже: — Це гіпербола якраз... —
Як скипить доярка: — Хто дав право
Лаяти гіперболами нас?!

Не до жартів бідному поету —
Витира з чола холодний піт,
Далі ухопив свою газету
І чимдуж подався до воріт.

Чув, наш автор після цих припарок
Зарікався і клявся — до смерті знов
Не писати більше про доярок.
Кажуть... на свинарок перейшов!

З М І С Т

стор.

Аж серце проситься в політ 3

ШВИДКА ДОПОМОГА

Питання ребром

Не рипайтесь, панове	9
«Нема дурних»	12
Історія невелика про квартирні заковики	14
«Душа-чоловік»	18
«На чай!»	20
Ворог паперів	23
«Дитятко»	25
Коли ждати начальство	27
Випили...	29
Недовірливий Хома	30
«Душа міру знає»	31

Вузлики на згадку

Самозакохана соска	32
Стружка	33
Премудрий рачок	34
Без натяків	35
На всякий випадок	36
Муха на лайнері	37
Сокира	38
Пень	39
Жертва репутації	40
З принципових позицій	41
Скрипочка	42
Кербудівська логіка	43
Епітафія перестраховальнику	44

Метаморфоза	45
На поруках	46
На короткій нозі	47
Честолюбивий горщик	48
Скарга телевізора	49
Під мухою	50
Молодці проти вівці	51
Замок з характером	52
Струна	53
Крейда	54
Претензії місяця	55
Чому море солоне	56
Халуга в зоопарку	57
На зборах	58
Філософствуюча свиня	59
Раєчка	60

З ХРЕСТОМ І КАПШУКОМ

Бере «на бога»	63
Христос-американець	64
Не всі дома	65
Даремні страхи	66
Святі барани	67
Попова промова	68
В неділю	70
Мудрий онук	71
«Бог — не свиня»	72
Коньяк для... причастя	73
Христя ображається	74
Який же висновок	75
Не догодив	76
За що гріх	77
Худоба винна	79
Двічі хрещений	80

НА ЛІТЕРАТУРНОМУ ГОРОДІ

«Веселка»	85
Володиміру Бабляку	86
Іванові Багмуту	87
Перелякана зайчика	88
Дмитрові Білоусу	89
Леоніду Вишеславському	90

Платонові Вороньку	91
Ользі Джигурді	92
Діденкові лемеші	93
Любомиру Дмитерку	94
Поету і ботанику Михайлу Доленго	95
Юрію Дольд-Михайлику	96
Тільки не лівою	97
Чорний лев	98
А. Зорич та І. Неверову	99
Щодо оплесків	100
«Маневри»	101
Василеві Козаченку	102
Анатолію Косматенку	103
Сон	104
Про сталь і юшку	105
Юрію Крутляку	106
Василю Кучеру	107
Валентину Лагоді	108
Зорі в подолі	109
Хтось...	110
Василеві Миньку	111
Василеві Мисику	112
Андрію М'ястківському	113
Миколі Нагнибіді	114
Степану Олійнику	115
Дмитрові Павличку	116
А може!	117
Юхану Смуулу	118
Незрозуміло	119
Володириу Сосюрі	120
Науму Тихому	121
Полікарпу Шабатину	122
Василеві Юхимовичу	123
Не знаю, це буде чи ні	124
Автору пустопорожніх текстів	125
Про ювілей він мріє...	126
Драбина	127
Перспективний графоман	128
Псєту N	129
Знайшов вихід!	130
Порада цитатнику	131
Письменнику П.	132
«Шукаючий» критик	133
Столичний поет	134

Одне до одного	135
До питання про перевидання	136
Одному критикові	137
Між двох вогнів	138
Хронічна хвороба одного поета	139
«Гіпербола»	140

Ребро Петр Павлович.
ПЕРО ПОД РЕБРО
Сатира и юмор
(На украинском языке)

Художне оформлення *А. Арутюнянца*
Редактор *В. Я. Грінчак*
Художній редактор *Р. Ф. Ліпатов*
Технічний редактор *О. І. Калашникова*
Коректор *З. Я. Можарівська*

Здано на виробництво 26. IV. 1963 р. Підписаю до
друку 30. V. 1963 р. БФ 02256. Формат 70×90^{1/32}.
Друк. арк. 4,625. Умовн. друк. арк. 5,41. Обл.-вид.
арк. 2,51. Тираж 9.000. Зам. 2446. Ціна 13 коп.

Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь», Київ,
Пушкінська, 28.

Тернопільська обласна друкарня,
вул. Куйбишева, 25.